

Darwin, Moai, Bounty og rev-passage

- Et gastetogt på Stillehavet

Af: Michael Panduro Kragh

Michael P Kragh

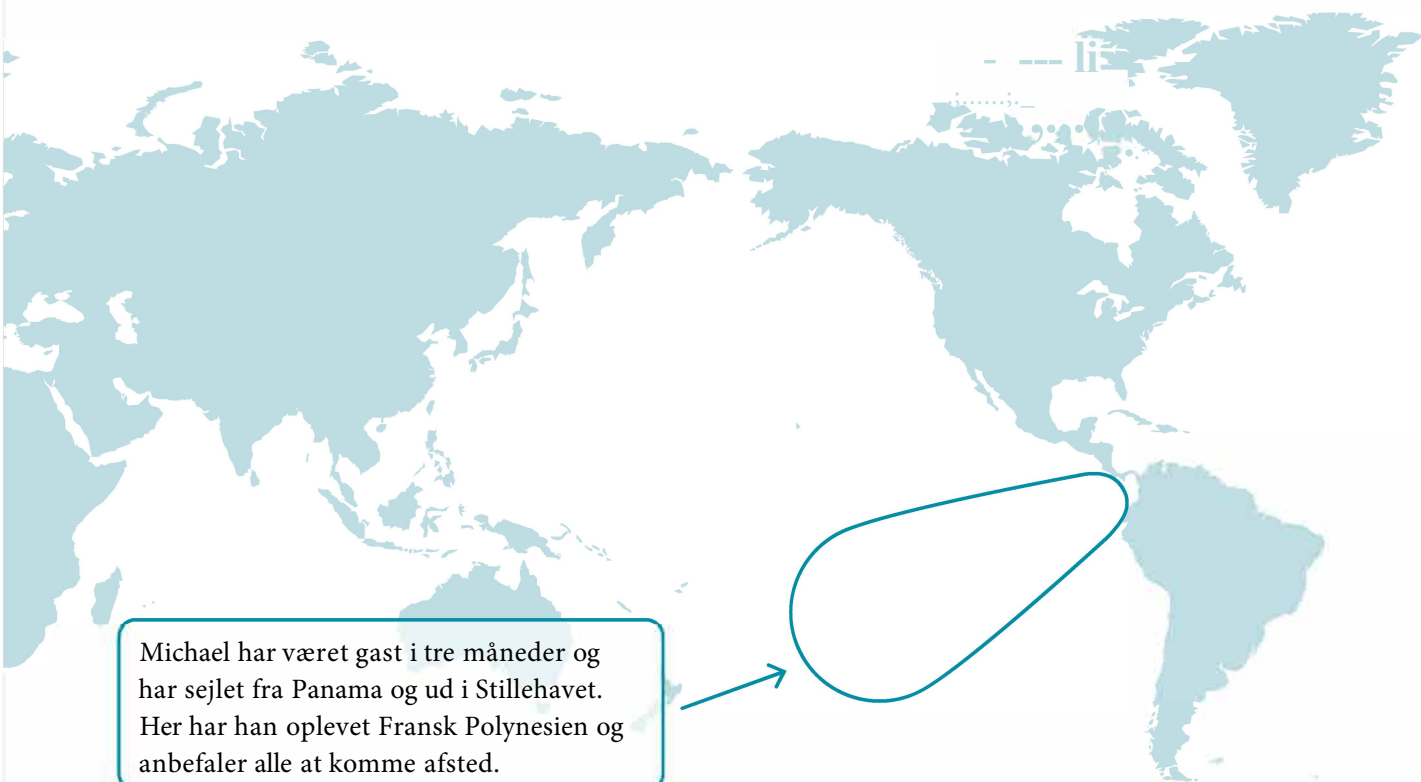
Jeg 54 år og har blot sejlet de seneste 6 år. Ofte singlehand sejler og har en ældre OPUS 34 sejlbåd med hjemhavn i Marselisborger.

Jeg er socialpædagog og psykoterapeut og arbejder på Aarhus Universitetshospital i Skejby.

For at opleve verden, møde nye mennesker og berige mit liv, har jeg været på togt med SY Enterprise - et skønt og spændende togt på Stillehavet.

Hvordan opstod drømmen

Som dreng kan jeg huske, at jeg lå på min fars sofa - jeg kunne dengang lige ligge udstrakt mellem armlænene på hans 2-personers sofa.

Michael har været gast i tre måneder og har sejlet fra Panama og ud i Stillehavet. Her har han oplevet Fransk Polynesien og anbefaler alle at komme afsted.

Her lå jeg og så på sort/hvidt tv, de ganske specielle tv-programmer med Jacques Yves-Cousteau og skibet Calypso.

Jeg tror næsten ikke, at jeg trak vejret under hele tv-udsendelsen. Jeg var ganske optaget af det, jeg så, musikken og alle lydene jeg hørte.

Lige siden, har jeg haft en meget stor drøm om at komme til Stillehavet for at opleve nogle af de steder, som blev vist i Jacques Cousteau-programmerne og i de naturprogrammer med sir David Attenborough.

Siden er der kommet flere forskningsbeskrivelser til, jeg har læst andres Ph.d.-opgaver, set tv-programmer, hørt podcasts, lydbøger og læst flere bøger og alle med det emne omkring Stillehavet og Polynesien - Et meget stort område i verden, jeg har fået et - nærmest terapeutisk forhold til.

Hvad bør jeg kunne bidrage med

Jeg har gennem de seneste 6 år deltaget i kurser og uddannelser inden for lystsejls, Yachtskipper af 1. grad, søsikkerhed, sundhedskursus og flere, som jeg mener skal til for, at jeg selv kan blive skipper på et togt på verdens største Ocean - Stillehavet. Jeg har en drøm om at sejle fra Danmark og til Aotearoa - Maurisk for New Zealand.

På vejen vil jeg besøge de øer i Stillehavet, hvor danskere igennem historien har sat deres spor. Men måske dette blot forbliver en drøm.

Men, men... Generelt behøver du slet ikke

de mange kurser og erfaringer for, at være med som gast på en langtursejlbåd. En positiv tilgang til livet, imødekommenhed, fleksibilitet og en venlig måde at være på og hertil med lysten til, at være sammen med andre og dele store oplevelser - så kan du tage af sted som gast.

Sygdom - Første togt aflyses

For nogle år tilbage søgte jeg gæstplads hos Henriette og Johnny, på deres daværende togt 7. Desværre blev Henriette meget syg og de måtte udskyde deres sejls ud i verden. Da jeg havde købt mine flybilletter og ikke kunne få disse refunderet, fandt jeg en anden dansk sejlbåd, hvor jeg muligvis kunne komme til at sejle mit drømmetogt.

Et togt førte mig fra Shelter Bay Marina i Panama, gennem Panamakanalen videre til Galapagos, Marquesasøerne, Tuamotu og Tahiti. Mine barndomsdrømme om at opleve Stillehavet bliver virkelighed.

Nyt togt og forelskelse i kulturhistorien

Jeg blev ganske forelsket i Marquesasøerne på mit første Stillehavstogt. Jeg gik så langt, at jeg på Hiva Oa fik min første tattoo i en alder af 52. Det havde jeg ikke lige tænkt. Men jeg fik min livshistorie tatoveret med marquesiske symboler. Der er blot denne ene tatovering i verden - min.

Marquesas berørte mig og satte sig dybt i

mig - jeg bare måtte tilbage til Marquesas og Polyn esien.

Henriette kom sig heldigvis efter sin svære sygdom, og de besluttede sig for, at nu skulle sejladserne ud i verden føres ud i livet. Det var nærmest et etisk og livsbekræftende "must" for mig igen at søge med på Stillehavstogtet.

Jeg var heldig at få plads ombord på Enterprise sammen med fem andre gaster og på det, som nu var blevet til et togt seks - dog med en lidt anden kurs på Stillehavet.

Mødet i Panama og sammensætning af vagthold

Vi gaster mødtes et par dage før vi skulle på-mønstre og havde på denne måde et par dage sammen. En af gasterne, Kurt, var på rejse i Panama med sin datter og derfor var vi gaster først samlet, da vi nåede Shelter Bay Marina på Atlanterhavssiden af Panama den 11. maj.

Ombord på Enterprise var nu skipperparret Henriette og Johnny samt gasterne Pernille, Christina, Tinne, Kurt og jeg selv.

På gaste-holdet har vi forskellige erfaringer med sejlads og vi er naturligvis forskellige i personlighed. Ud fra dette, har Henriette og Johnny sammensat vores vagthold. Det gør, at der er en person med en del sejlererfaring og sejler-relevant uddannelse på hvert vagthold og en som har lidt mindre sejlererfaring.

På denne måde udnytter vi vores kompetencer og erfaringer bedst muligt. Dels i driften af båden og men også under selve sejladserne.

Sø sikkerhed og drift af sejl båden

Siden gennemgik vi hele sejl båden, lavede mand-over-bord øvelser, gennemgik sikkerhed og procedure ved brand om bord, vandindtrængning, havne- og sejlprocedure.

Henriette og Johnny samlede alle gaster i cockpittet og her tog vi snakken om, hvordan de tænkte, at vi var sammensat i vores vagthold. Det er en god tanke at sammensætte personer med nogenlunde samme personlighed og ud fra sejlererfaring.

Planen er, at vi inddeles i tre vagthold à to

personer og Henriette indgår i vagtholdene. Så vi har vagter i henholdsvis fem og tre timer. Tinne og jeg har første vagt fra kl. 17-22 og anden vagt fra kl. 04-07.

Det er også planlagt således, at vagtholdet som har morgenvagt fra kl. 07-12 sørger for morgenmaden. Vagtholdet fra kl. 12-17 sørger for frokosten. Tinne og jeg sørger herefter for aftensmad. Er der en af os, som har lyst til at bidrage med eksempelvis aftensmad,

indgår vedkommende blot i tilberedningen af aftensmaden.

Omkring maden, er det et godt udgangspunkt, hvis madlavningen drives af lyst, interesse, erfaringer og færdigheder - det giver ofte den bedste og bredeste menu på togtet. O G jeg vil hertil skynde mig at fortælle, at jeg selv havde en intention om at, tabe mig ca. syv kg på togtet. Men, men, men ak nej. På dette togt har jeg selv fået bedre mad, end jeg rent faktisk spiser hjemme. Vi er meget få gange gået på kompromis med maden og kvaliteten. På grund af vejrlig, høj sø eller søsyge har vi haft glæde af Henriettes klargjorte lasagne, som var på frost og et par enkelte gange, har

vi spist de berømte kopnudler i stedet for at lave mad.

Vi har bagt boller, æblekager, pandekager, vafler, kannelsnegle, snobrød på stranden på atollen Hao og rugbrød af færdigblandinger samt ikke mindst de lækreste brød med surdej. Henriette har en surdej ombord, som blev opstartet hjemme i Ishøj og er navngivet Simeon efter Simon, som startede surdejen. Indtil nu, har surdejen således krydset både landegrænser, Atlanten og Stillehavet.

Flere af os gaster har ønske om at få en lille portion surdej med hjem, så vi har en af de mest "beregste og Ocean-krydsende surdeje" med hjem fra togtet.

Tanken var, at når vi nåede Galapagos, reflekterede vi over, hvorvidt der var ønsker om at ændre vagthold og opgaver. På Galapagos var alle enige om, at vi havde det godt i vores vagthold og med vores opgaver, så vi fortsatte med den oprindelige plan.

Vi fik ligeledes mulighed for, at ændre placeringen i vores kahytter, så vi kan prøve nye sammensætninger i kahytterne også.

Forventningsafklaring

Inden vi tog fortløjningerne i Shelter Bay Marina, havde Henriette og Johnny en kort individuel snak med os alle. På denne måde havde

både skipperpar og vi gaster mulighed for, at "opdatere" vores ønsker, drømme og forventninger til togtet, til Henriette og Johnny samt ikke mindst til de andre gaster.

Vi var således godt klædt på til et langt togt på Stillehavet og siden sejlede vi gennem Panama Kanalens sluser på Colon-siden og siden den for mig berømte Miraflor sluse, og derefter ud på Stillehavet.

Et Stillehavstogt på tre måneder og med udsigt til store tanker, refleksioner, oplevelser og med mulighed for livsforandrende erkendelser var nu begyndt.

Togtet

Vi har nu været afsted i næsten tre måneder og sikke et særligt togt vi har været på.

Indledningsvist var jeg ked af, at Marquesasøerne ikke denne gang var på listen over de øer, vi skulle besøge på togtet. Men samtidigt har jeg det således, at jeg jo ikke vidste, hvilke livsberigende oplevelser vi ville få, på dette ganske særlige togt.

Jeg vidste ud fra mine erfaringer fra mit første gastetogt på Stillehavet i 2022, at det at tage på et tre måneders togt med kurs fra Shelter Bay Marina, Panamakanalen, Galapagos, Rapa Nui, Pitcairn, Tuamotu og Tahiti, både kan være en drøm som går i opfyldelse, men også være en trist og hård oplevelse.

Tanken om, at sejle fra Galapagos til Rapa Nui ville, rent mentalt for mig, være den længste sejlads jeg ville komme på. Dette skal forstås som, at vi ville sejle på samme halse næsten hele vejen lidt mere end 1925 sømil eller 3565 km, og jeg havde den øverste køje i bagbord stævn-kahyt.

Det ville for mig betyde, at jeg skulle "kravle"

op i køjen, når jeg skulle sove. Det, at sejlbåden konstant krænger samme retning, viste mig, at det kunne blive en hård opgave.

Du tænker måske: "Men sådan er det jo blot, når man sejler!" Og ja, det vidste jeg.

Når udmattelsen melder sig

Træthed, mangel på god søvn, virkninger fra oceanet, vinden, regn, kulden - ja, vi havde kolde aftener og nætter på denne del af togtet. Jeg bliver påvirket af de øvrige gaster, vi bor jo ret tæt på en sejlbåd. Jeg deler bagbords stævnkahyt med Kurt og vi kender jo ikke rigtigt hinanden på forhånd. Hvordan er det at sejle et så langt togt med Henriette og Johnny? Bliver togtet som jeg oprindeligt havde drømt om, eller? Tankerne var mange.

Alle disse påvirkninger kræver fokus, energi, overblik, refleksion, perspektiver og igen, endnu mere energi. Et 3-måneders togt på Stillehavet indeholder utroligt mange af disse fysiske og mentale påvirkninger, det kan ikke undgås.

Ombord på Enterprise er naturligvis Hen-

riette og Johnny, Pernille, Christina, Tinne, Kurt og jeg selv. Jeg vil sige det på denne måde. Vi kendte ikke hinanden så godt, før vi gik ombord på Enterprise, men sikke mennesker og sikke livsberigende oplevelser vi nu har delt. Vi har været gennem lange sejlads, mange kølige, våde og kolde aften- og nattevagter, men det hele har på mange måder været utroligt livsberigende.

Øerne i det fjerne

På øen San Cristobal i Galapagos. Vi var ude for at snorkle på stranden La Loberia. Denne snorkeltur var for mig den største oplevelse, som jeg har med mig fra Galapagos. Vi svømmede og snorklede på forskellige vanddybder fra 50 cm og ned til ca. tre meter med op imod 10 til 15 havskildpadder, der var søløver, en stor stime papegøjefisk hvoraf man let kunne udpege den store han i flokken, da han ser lidt anderledes ud. Vi så mange andre fisk også i store stimer. Alle dyr og fisk lå blot og svømmede rundt - ganske naturligt. I Galapagos øgruppen, besøgte vi øerne San Cristobal, Isabela og Santa Cruz. I farvandet kort før Galapagos, krydser man jo "linjen" og her skal ikke indviende, døbes i Kong Neptuns navn. På togtet her, blev Pernille, Tinne, Christina og Kurt døbt og modtog nye navne, ganske ifølge traditionen.

Rapa Nui fra hesteryg

På øen blev vi af alle vi mødte på vores vej, mødt med et stort smil og ordene "Iorana, Iorana" - en dagligdags forkortelse af "Iorana Pe He Koe" - Hej hej, hvordan går det og efter kort tid lærte vi, at besvare med ordene " Riva, Riva - Maururu" - som betyder "Godt, Godt tak"

Vi blev alle steder vi har været, mødt med en gæstfrihed, en venlighed, en imødekomment og engagement, som jeg sjældent har oplevet til personer man ikke på forhånd kender.

Vi blev inviteret hjem at spise privat, vi mødte guider, som satte deres helt eget

præg på fortællingen om Rapa Nui. Med et personligt engagement, som mest af alt var en personlig kultur-mission for, at udbrede kulturhistorien om de kendte Moai-stenstatuer, fugle-folket, livshistorier, fortællinger om naturen, etnografien og meget, meget mere. Vores guide Roberto sørgede gennem polynesiske sange og musik fra sin ukulele for, at

det hele var en intens, nærværende og virkelig smuk oplevelse.

Jeg har haft hest gennem 15 år og savner det meget. På Rapa Nui var vi ude at ride en tre timers ridetur i naturen. En ridetur hvor vi kom gennem store græsarealer med kvæg, heste, tæt bevoksning med kaktus, palmer, smukke blomster, lava-kløfter. Vi sad af hestene, lod hestene stå for løse tøjler og kravlede alle ned i magmakamre og lavagrotter. Kamre og grotter, hvor den oprindelige befolkning havde levet gennem tiden. Det var ganske fantastisk at opleve Rapa Nui fra hesteryg.

Pitcairn

Øen er for mig en ø med en nærmest mytisk, mystisk, dramatisk og voldsom historie. Som dreng læste jeg bøger om Mytteriet på Bounty. Jeg har set både den gamle sort/hvide filmudgave fra SO'erne og jeg har set filmen "Tue Bounty", fra midt SO'erne med Mel Gibson, Anthony Hopkins, Liam Neeson med flere.

Jeg vidste godt, at det ville være en nærmest umulig opgave at planlægge opankring på Pitcairn. Det er en klippeø - engang i 1789 meget nøje udvalgt af samme årsag. Der er blot "ships landing", hvor øens befolkning får forsyninger, fire ankerpladser, ingen havn på øen og så skal man være virkelig heldig, at vinden er dig nådig med en god vindretning og ocean-dønningerne giver plads, så du kan opankre i kortere eller længere tid.

Der er blot ca. 60 sejlbåde på årsbasis, som oplever at ligge for anker ved Pitcairn. Vi oplevede at blive hentet fra Enterprise, af Randy og Torika, i en stor RIB-båd, sejlet ind til den lille mole ved Vest Harbour hvorefter vibegyndte at gå op ad den stejle bjergvej - hvor vi i øvrigt mødte øens eneste og flere hundrede kilo store landskildpadde - Mis T.

Vi blev alle hentet på Quad-bikes og kørt op til "General Store", "Treasury office" og "Post office", hvor vi blev indklareret og fik de nærmest mytiske stempler i vores pas.

På disse to helt specielle dage i mit liv, oplevede jeg/vi at blive kørt rundt på quad-bikes, vist rundt på hele Pitcairn. Vi så "Ships Landing", Bountys skibsklokke. Vi hilste på og fik en god snak med Meralda Christian - som passer på Bountys skibsklokke. Vi var på "Highest Point", så "Where John fell down", "Down Rope", "Saint Pauls Pool", var til gudstjeneste i adventistkirken, spiste privat hos Randi og Torika Christian - i deres selvbyggede skønne og lækre hus og med en placering nær toppen af Pitcairn. Med - synes vi alle - verdens smukkeste udsigt. Vi fik alle sendt "rigtige" postkort med Pitcairn-stempel og frimærker.

Kurt og jeg nåede - under kyndig ledelse af 71 årige Bren (Brenda), at klatre op ad den meget stejle, porøse og til tider noget glatte bjergside, til "Christian's Cave", hvor Fletcher Christian i sin tid vogtede over Pitcairn, med 4 mindre skibskanoner.

På anden og sidste dag, sluttede vi alle af med en meget nærværende, autentisk hjertervarm afsked med alle vi havde mødt på Pit-

cairn og da der blot bor ca. 36 på øen, var det vist alle som var for at sige farvel på molen.

Mangareva

I Gambier lå vi for anker ved øen Mangareva og i næsten blikstille vand. Det var nogle skønne og eftertragtede rolige aftener og nætter vi havde på øen, som gav virkelig god og eftertragtet nattesøvn.

På Mangareva oplevede vi Bastilledagen. Dagen begyndte med gudstjeneste i Sankt Michael Katedralen, herefter var der et arrangement på rådhuset, hvor alle blev budt på mad og drikke i anledningen af dagen.

Nogle holdt hjemmedage på sejlbåden, mens andre gik ture over højderyggen til den anden side af øen. Kurt var forbi frisøren og blev klippet, vi spiste på den lokale grill flere gange, snorklede på flotte koraler.

Hao

På vores sidste del af sejladsen, sejlede vi i Tuamotu-atollerne og ring-revet Hao. En ren "Bounty-0".

Øen er ca. 50 km lang, blot få hundrede meter bred og tæt på 2,5 meter høj. Det var set med egne øjne, et absolut "must", at vi kom

i land på en af de ca. 73 Tuamotu-atoller. En oplevelse jeg satte utroligt stor pris på i 2022, da jeg var på Tuamotu-atollen Fakarava. På Fakarava dykkede jeg på den meget specielle "Wall of Sharks" og på et driftdive - et dyk i

strømfyldt farvand ned gennem sydpassagen med alle hajerne.

Desværre er der ikke mange revhajer på Hao, så denne oplevelse venter vi fortsat på. Måske det er noget vi må have til gode. Generelt, har vi ikke set mange delfiner, hajer, hvaler eller flyvefisk på vores togt.

Snart er togtet til ende

Efter tre måneder i skønt selskab med Henriette, Johnny, Pernille, Kurt, Christina og Tine - ombord på SY Enterprise, ser jeg nu frem til, at vi måske lige når at besøge atollen Anaa, som ligger lige syd for Fakarava.

Men ellers sejler vi ind til Tahiti og forhåbentligt finder vi en havneplads i en af Papeetes marinaer. Herefter rengøring og klargøring af sejlbåden, en sidste hyggemiddag ombord og så har jeg blot et døgn før, jeg hopper ombord på en Air France flyveer, med kursen mod Europa og sidst Danmark.

Da der blev afholdt OL 2024 i Surf, på de store bølger ved Teahupo'o, oplevede vi miljøet, opvisningerne, stemningen i "Fan Zone" i Papeete på Tahiti, som en ekstra stor oplevelse.

Hvad gik tiden med, under sejlads

De sidste tre måneder har været en meget stor og livsberigende oplevelse, i samvær med seks skønne, hyggelige, rare, nærværende og sjove personer.

Vi har en fiskekonkurrence ombord, vi ligger i planken hver dag - gør man det ikke, skylder man en us-dollar til "drinks-kassen". Der bliver spillet Yatzy, Codenames og Sequence. Efter aftensmaden, lytter vi ofte til Anders Matthesens "Ternet Ninja", vi har haft filmaften, lyttet til lydbøger og andre har læst bøger,

For mit eget vedkommende bød dette togt skønne togt også på noget, som både pressede mig, stressede mig, fik mig til at smile, gjorde mig trist og grådabil. Jeg søgte, imens vi var på Rapa Nui, et andet arbejde, en stilling med nye udfordringer. Jeg har derfor haft online jobsamtale, fået nyt arbejde og sagt op på mit dejlige og mangeårige arbejde - så på mange måder har dette togt seks været helt, helt specielt for mig.

Jeg vil på det varmeste anbefale alle med tanker om det at søge med som gast på et

togt, med en dansk langturssejler og jeg vil naturligvis anbefale det skønne og historiske Polyn esien.

At gense Marquesas

Heldigvis genser jeg Henriette, Johnny, SY Enterprise og Pernille i december. Pernille og jeg skal nemlig være "båd-sittere" af Enterprise imens, Henriette og Johnny skal hjem til Danmark for at holde jul og nytår.

Dermed får jeg et virkelig stort og hjertevarmt ønske opfyldt, at gense Marquesasøerne, hvor vi skal holde jul og nytår i dejligt selskab med andre danske Langturssejlere.

Dette var lidt omkring mine mange skønne oplevelser som gast hos Henriette og Johnny på SY Enterprise.

Apa æ - (farvel) som de siger på Marquesas og måske vi en dag ses ude i den store verden.